

Dėmėta biuro kėdė aptraukta pilka, šiurkščia medžiaga. Stengiuosi negalvoti apie tamsios dėmės kilmę, numetu ant grindų minkštą chalata ir atsisėdu. Nuoga.

Oda pajuntu iš koridoriaus traukiantį vėsu skersvėjį. Širdis daužosi.

Aš nuoga. Prieš žmones. Nuoga. Visų akys nukreiptos į mane. Nuoga.

Galvoje pašėlusiu greičiu sukasi mintys. O jeigu įeis koks nors pažįstamas? Koks nors bendradarbis? Arba koks senas mokytojas?

– Įsitaisykite patogiai ir atsipalaiduokite, – sako mokytojas iš kambario galo. – Patikėkite, niekas negalvos apie jūsų nuogumą – jie susitelkę į kūrybą.

Globėjiškas mulki, lengva tau kalbėti, kai esi su džinsais ir švarku. Dabar tu apsirengęs šimtu procentų labiau nei aš.

Užmetu koją ant kojos ir sudedu rankas į sterblę, kad nors šiek tiek prisidengčiau. Žvilgteliu žemyn į savo mocarelos baltumo pilvą ir šviesius plaukelius ant baltų kojų, spindinčius ryškioje šviesoje. Popieriuje krebždančių pieštukų garsas vienintelis dalykas, trukdantis klausytis balso galvoje. O balsas klykia: *Kokį velnią tu čia darai? Kodėl nesėdi namie ir nežiūri televizoriaus kaip normalūs žmonės? Ir kodėl nenusiskutai kojų? Akivaizdu, kad tai padarai pirmiausia, kai ruošiesi viešai pasirodyti nuoga, ar ne? Pašalini elementarius prakeiktus plaukus, tiesa?*

Akies krašteliais pastebiu judesį. kažkas atėjo pavėlavęs. Vyras. Jis aukštas. Tamsūs garbanoti plaukai. Šiek tiek kilsteliu galvą. Jis vilki tamsiai mėlyną megztinį. Dieve, negaliu atsispirti dailiems megztiniams... Taigi, tiesa tokia: atėjo seksualus vyras, o aš sėdžiu be drabužių bažnytkaimio salėje.

Pats tikriausias košmaras.

Spoksau į pūkų gumuliuką ant grindų, tarsi nuo jo priklausytų mano gyvybė.

Giliai įkvepiu ir susinervinu, kad kvėpuodama atrodau stora. Dar storesnė.

Liaukis, Mariana. Galvok apie ką nors kita... pavyzdžiui, ką valgysi vakarienės, kai grįši namo. Gal paskrudintos vištienos? Ar sūrio su skrebučiu?

– Gerai, Mariana, gal pabandykime pozą atsistojus? O gal atsisukite nugara? Ir pakelkite į viršų rankas?

Virpančiomis kojomis apsisuku.

Įsivaizduoju, kaip šitie pradedantieji mikelandželai įamžins mano celiulitą. Ar taip jie mokomi, kaip tai padaryti? Panašiai, kaip mokomasi perspektyvos ir atkurti dangų? Spėliuju, ką Ponas Megztinis pagalvos apie mano sėdynę? Neabejoju, jis pasibjaurės. Galiu lažintis, kad visų jo merginų figūra tobula aštuoniukė, o jų užpakaliai kaip persikai...

Galvoju apie sūrį ant skrebučio. Mėginu prisiminti, kokios rūšies duonos dar turime.

Iškeltos mano rankos ima kaisti. Per šoną nuvarva keletas prakaito lašų. Vėl prabyla mokytojas.

– Nebijokite pasirinkti geresnės pozicijos, – sako jis mokiniams. – Ateikite prie modelio arčiau. Susiraskite patogiausią kampą.

Girgžda medinėmis grindimis stumdomos kėdės. Ponas Megztinis dabar sėdi vos už trijų pėdų nuo manęs. Jis taip arti, kad užuodžiu jo kremą po skutimosi. Kvepia švara ir jūra.

Galiu lažintis, jis mano, kad tu keistuolė, kuriai sekmadienio vakare patinka viešai apsinuoginti. Neabejoju, jis mano, kad tavo plaukuotos šlaunys storos ir bjaurios. Galiu lažintis... Liaukis, Mariana!

Vėl spoksau į pūkus. Spėliuju, kodėl salių grindys visada tokios dulketos, svarstau, ar grįžus namo pavyks išsisukti nuo skalbimo. Tada mokytojas pasako, kad galiu apsirengti.

Vos tik jis tai ištaria, jaučiuosi dar nuogesnė. Jis pasakė, kad atsineščiau chalatėlį – įsivaizduodamas paryžiečių mansardas ir modelius šilkiniais chalatėliais, – bet aš turėjau tik minkštą, pūkuotą chalatą. Apsivelku jį, giliai įkvepiu ir prieinu prie Pono Megztinio.

– Atleiskite, man šiek tiek trūksta praktikos, – sumurma jis, žiūrėdamas į savo molbertą. – Nepavyko pagauti jūsų nosies ir kakta kiek per aukšta...

Žiūriu į savo nuogo kūno kontūrus, anglimi chaotiškai nupieštus ant popieriaus.

„Velniop kaktą! – noriu sušukti. – Tu mano šikną nupiešei Australijos dydžio!“

Einu į tualetą ir stengiuosi kuo greičiau apsirengti stovėdama ant šaltų, sutrūkinėjusių plytelių. Šiaip ne taip sugrūdu šlaunis į kelnes. Klesteliu ant klozeto.

Jaučiuosi labiau sutrikusi nei įgavusi galios.

Kodėl aš visa tai darau?..

Lemtingos pagirios

Kiekvienos moters gyvenime būna tokia akimirka, kai ji supranta, jog toliau taip nebegali tęstis. Man tai atsitiko vieną pagirių sekmadienį.

Neprisimenu, ką veikiau išvakarėse – žinoma, išskyrus tai, kad per daug išgėriau ir atsijungiau su drabužiais, nenusivaliusi makiažo. Kai nubudau, blakstienų tušas buvo sukietėjęs ir užklijavęs vokus, oda pasidengusi gličia makiažo pagrindo ir nakties prakaito plėvele. Džinsų juosmuo įsirėžęs į pilvą. Norėjau į tualelą, bet labai tingėjau keltis, todėl prasisėgiau užtrauktuką ir gulėjau užsimerkusi.

Skaudėjo visą kūną.

Kartais pagirios būna tokios, kad jautiesi lengvai išsisukusi. Nubundi apsiblaususi, bet linksma, netgi pakilios nuotaikos ir taip makaluojiesi visą dieną, kol apie ketvirtą po pietų pagirios užgula tavo švelniu sunkumu. Šį kartą tai buvo kitokios pagirios. Totalinės, negailestingos pagirios, kurių negali nepaisyti. Toks jausmas, kad galvoje sprogo bomba. Skrandyje kažkas sukosi ir pykino, lyg tai būtų skalbimo mašina, pilna nuodingų atliekų. O burnoje, kaip sakoma, tarsi kas būtų nudvėsęs ar numiręs.

Apsiverčiau ir ištiesiau ranką, siekdama vandens stiklinės ant naktinio stalelio. Mano rankos taip drebėjo, kad apsilaisčiau krūtinę ir apliejau patalynę.

Šviesos ruoželis pro užuolaidų plyšį žeidė akis. Vėl užsimerkiau ir lukterėjau, kada prasidės... Ak, taip, štai ir sulaukiau...

Didžiulė nerimo ir pasibjaurėjimo savimi banga, kuri užgriūva tave po grandiozinių išgertuvių. Esi tikra, kad padarei kažką blogo, kad esi blogas žmogus ir kad visą likusią tavo apgailėtiną gyvenimą nieko gero nebebus, nes tu kaip tik to ir nusipelnei.

Kentėjau nuo to, ką mano draugai vadina Baime, bet taip jaučiausi ne tik dėl pagirių. Nuogąstavimo, nerimo ir nesėkmės nuojauta visada gaudė kažkur fone. Pagirios tik sustiprino garsą.

Ir mano gyvenimas nebuvo labai blogas. Toli gražu.

Trečią savo gyvenimo dešimtmetį praleidau įtemptai kopdama karjeros laiptais laikraščiuose, dabar buvau laisvai samdoma rašytoja, gyvenanti Londone. Man sumokėjo – iš tiesų sumokėjo – už naujo blakstienų tušo bandymą. Likus mėnesiui iki šių lemtingų pagirių mane išsiuntė į Austrijos mineralinių vandenų kurortą, kur gyvenau su namų šeimininkėmis ir išleidau tūkstančius valgydama tik sultinius ir sužiedėjusią duoną. Mano kelionė buvo apmokėta, numėčiau penkis svarus ir namo grįžau su prašmatnia miniatiūrinių šampūno buteliukų kolekcija.

O dar kiek anksčiau išklausiau Dita'os Von Teese gundymo subtilybių kursą jos liukso apartamentuose „Claridge“ viešbutyje, nes apie tai rašiau straipsnį į laikraštį. Aš netgi ėmiau interviu iš Džeimso Bondo ir paskui dar ilgai klausiausi balso pašto įrašo, kuriame dabar jau miręs didysis Roger'is Moore'as dėkojo man už „prakeiktai gerą straipsnį“.

Profesine prasme aš gyvenau svajone.

Asmeninis gyvenimas taip pat atrodė geras. Turėjau šeimą ir draugų, kuriems rūpėjau. Pirkau per brangius džinsus ir gėriau per brangius kokteilius. Važiuodavau atostogauti. Atrodė, kad esu iš tų, kurie puikiai leidžia laiką.

Bet aš tokia nebuvau. Buvau visiškai pasimetusi.

Kai draugai remontuodavo vonių kambarius ir planuodavo atostogas vilose, aš leisdavau savaitgalius girtaudama arba drybsodama lovoje ir žiūrėdama „Tikrąsias namų šeimininkes“ ar „Kardašianus“.

Jeigu sumanydavau kur nors apsilankyti, mano visuomeninis gyvenimas tapdavo sužadėtuvių pobūvių, vedybų, įkurtuvių ir vaikų krikštynų virtine. Šypsodavausi ir darydavau, ką reikia.

Pirkdavau dovanas. Pasirašydavau atvirukus. Gerdavau į sukaktuvinių sveikatą. Bet kiekvieną sykį švęsdama svarbų kažkieno gyvenimo įvykį jausdavausi dar labiau nuošalyje, vieniša, nereikalinga. Kai sulaukiau trisdešimt šešerių, mano draugai jau buvo išbandę įvairias gyvenimo stadijas, o mano gyvenime niekas nesikeitė jau gerą dešimtmetį.

Niekada nebuvau ištekėjusi, neturėjau nusipirkusi namo ir nekūriau jokių planų.

Draugai klausinėdavo, ar man viskas gerai, atsakydavau, kad viskas puiku. Žinojau, kad nesu laiminga, bet kokia to nelaimingumo priežastis? Man sekėsi. Man tiesiog nepadoriai sekėsi. Taigi pabėdodavau esanti vieniša, kad žmonėms atrodytų, jog tai ir yra priežastis, – bet nežinojau, ar tai iš tiesų yra mano nelaimingumo šaltinis. Ar draugas būtų išsprendęs visas mano gyvenimo problemas? Galbūt, o gal ir ne. Ar norėjau ištekėti ir susilaukti vaikų? Aš nežinojau. Bet kuriuo atveju, klausimas buvo teorinis. Vyras nekrito man po kojų.

Tiesa ta, kad vyrai vis dar bijojo manęs kaip velnias kryžiaus, ir tai mane gerokai trikdė. Kodėl negalėčiau gyventi kaip visi? Na, žinote, su kuo nors susipažinti, įsimylėti, susituokti.

Jaučiausi turinti trūkumų.

Bet niekam apie tai nepasakojau. Todėl visada pritariamai linksėdavau, kai žmonės tvirtindavo, jog greitai ką nors sutiksiu, o tada pakeisdavome pokalbio temą ir aš eidavau namo viena ir, jeigu jau norėčiau viską dramatinizuoti, toliau grimzdavau į nebūtį. Beje, kankinama pagirių, taip ir elgdavausi.

Nužvelgiau savo varganą miegamąjį, esantį pusrūsyje įrengtame bute, kurį nuomojau už perdėtai aukštą kainą. Senos aptemiančios kelnės ir apatinės kelnaitės ant grindų, šalia numestas drėgnas rankšluostis, šiukšliadėžė, pilna servetėlių valyti veidui, ir tušti vandens buteliai. Vienas, du, trys puodeliai su nebaigta gerti kava.

...

Žiūrėdama į šį vaizdą, vidujai išgirdau balsą:

Ką tu darai?

O paskui dar sykį, tik šį kartą garsiau ir atkakliau:

Ką tu darai?

Taip visada nutinka knygoje tą akimirką, kai pasiekiamas dugnas, tiesa? Iš kažkur pasigirsta balsas, pagrindiniam veikėjui sakantis, kad reikia kažką keisti. Tas balsas gali būti Dievas ar mirusi motina, ar, net nežinau, praeities Kalėdų dvasia, – bet tai visuomet būna balsas.

Žinoma, aš niekada netikėjau tokiais niekais. Maniau, kad tai tik literatūros priemonė, skirta dirginti tiems, kurie mėgsta viską dramatinizuoti, – bet paaiškėjo, kad tai tiesa. Kartais iš tiesų atsideri tokioje padėtyje, kai imi girdėti balsus.

Maniškis persekiojo mane keletą mėnesių, žadindavo trečią valandą ryto, nors atsibudusi suprasdavau, kad sėdžiu lovoje, širdis daužosi, o balsas neatlyžta:

Ką tu darai? Ką tu darai?

Kiek įmanydama stengiausi jį ignoruoti. Vėl guldavausi miegoti, eidavau į darbą ir į alaus barą. Bet laikui bėgant darėsi vis sunkiau nepaisyti nuojautos, kad kažkas negerai. Iš tiesų aš nė nenumaniau, ką darau su savo gyvenimu. Ir pamažu ėmė ryškėti problemos. Jaučiau, kad vis sunkiau šypsotis, o ašaros, kurios anksčiau dažniausiai pasirodydavo tik miegamajame, dabar ištrykdavo ir viešai – alinėje, darbe, draugų vakarėliuose, – kol galiausiai virtau tokia moterimi, kuri vestuvėse išgėrusi šokdavo pagal Beyonce „Single Ladies“, o paskui žliumbdavo tualete.

Niekada nenorėjau tapti tokia. Bet štai, prašom. Tai įvyko.

Jau keturias valandas pagiriota leidau laiką su Kardašianais, kai suskambo telefonas. Aš dar buvau net nenusipraususi.

Skambino mano sesuo Šeila.

– Ką veiki? – paklausė ji. Jos balsas buvo linksmas ir pasitiktis. Ji skambino eidama.

– Nieko, man pagirios. O kaip tu?

– Ką tik buvau sporto klube, dabar einu susitikti su Džo, valgysim vėlyvuosius pusryčius.

– Nuostabu.

– Atrodo, kad esi nelaiminga, – pasakė ji.

– Ne nelaiminga! Aš tik pagiriota, – atšoviau.

– Kodėl neini pasivaikščioti? Tai visada padeda.

– Lyja, – pasakiau aš. Iš tiesų nelijo, bet Šeila to nežinojo. Ji gyveno Niujorke savo prašmatniame bute, turėjo prašmatnų darbą, prašmatnių draugų ir valgydavo su jais prašmatnius vėlyvuosius pusryčius. Įsivaizdavau ją energingai žingsniuojančią Manhata-
no gatve, švarią ir patenkintą po mankštos, jos šviesintas plaukų sruogas, spindinčias saulėje.

– Ką šiandien ketini veikti? – pasidomėjo ji. Man nepatiko klausime užslėpta smerkiama intonacija.

– Nežinau. Diena jau beveik baigiasi, pas mus ketvirta po pietų.

– Ar gerai jautiesi?

– Taip, aš tik pavargusi.

– Gerai, netrukdysiu tau.

Norėjau baigti pokalbį, leisti jai mėgautis savo nuostabiu gyvenimu, o pati ir toliau gailėti savęs, bet pajutau, kad verkiu.

– Kas tau? Ar kas nors vakar atsitiko? – paklausė Šeila.

– Ne, nieko ypatingo.

– Tai kas yra?

– Aš nežinau... – pasakiau drebančiu balsu. – Nežinau, kas su manimi darosi.

– Ką turi galvoje?

– Aš visą laiką jaučiuosi nelaiminga ir nežinau, kodėl.

– Ak, Mariana... – pratarė ji be įprastinio kandumo balse.

– Tiesiog nebežinau, ką daryti. Padariau viską, ką ir turėčiau daryti, – sunkiai dirbu, stengiuosi būti maloni, moku kvailą nuomą už šį kvailą butą, bet kas iš to? Kokia viso to prasmė?

Šeila negalėjo man atsakyti, taigi trečią valandą ryto, nebe-
galėdama miegoti ar ilgiau pakęsti Kardašianų, ėmiausi dalyko, kuris galėtų padėti rasti atsakymą.

Buvau dvidešimt ketverių, kai perskaičiau pirmą saviugdos knygą. Gėriau pigų baltąjį vyną „All Bar One“ Oksfordo aikštėje, skundžiausi savo bjauriu laikinu darbu, tada draugė ištiesė man ap-

glamžytą Susan'os Jeffers knygą „Bijok, bet vis tiek daryk“. Garsiai perskaičiau viršelyje sakinį: „Kaip savo baimę ir neryžtingumą paversti pasitikėjimu ir veikla...“

Pavarčiau akis, tada apverčiau knygą ir perskaičiau nugarėlės tekstą: „Kas tau trukdo būti tokiam, koks nori būti, ir gyventi savo gyvenimą taip, kaip nori? Baimė, kad kils problemų su viršininku? Baimė keistis? Baimė kontroliuoti padėtį?“

Aš ir vėl pavarčiau akis.

– Nebijau, tiesiog mano darbas bjaurus.

– Suprantu, tai lėkšta, bet perskaityk ją, – paragino mane bičiulė. – Pažadu, tai paskatins tave užsinorėti kur nors nueiti ir PADARYTI ką nors tokio!

Nepastebėjau, kad knyga būtų paskatinusi ją padaryti ką nors daugiau, nei išgerti su manimi, bet tiek jau to. Tą vakarą apsinešusi nuo vyno perskaičiau pusę knygos. Kitą vakarą ją pabaigiau.

Gal aš ir buvau anglų literatūros studijas baigusi ir literatės pretenzijų turinti mergina, bet knygoje buvo pilna réksmingų didžiųjų raidžių ir šauktukų, ir visa tai svaigino. Optimistiška amerikietiška laikysena. Ji buvo visiškai priešinga mano angliškai / airiškai pesimistinei nuostatai. Apėmė jausmas, kad viskas yra įmanoma.

Perskaičiusi knygą mečiau laikiną darbą, nors dar nebuvo susiradusi nieko kito. Po savaitės išgirdau, kad mano draugės draugės dirba laikraštyje. Paskambinau jai, ji neatsiliepė, o aš vis tiek nesilioviau skambinti. Skambinau ir skambinau. Demonstravau sau visiškai nebūdingą atkaklumą. Pagaliau ji atskambino ir pasakė, kad gali priimti bandomajam laikotarpiui. Po dviejų savaičių man pasiūlė darbą.

Taip prasidėjo mano žurnalistinė karjera. Rizika pasiteisino.

Paskui įnikau į saviugdą. Jeigu knyga žadėdavo pakeisti mano gyvenimą vos per priešpiečių valandą, jeigu įveikusi penkias lengvas pakopas įgysiu pasitikėjimo / vyrą / pinigų ir visam tam priitaria pati Oprah, aš pirkdavau ne tik knygą, bet ir marškinėlius ir audiokursą.

Štai tos knygos: „Mažoji ramybės knyga“ (angl. *The Little Book of Calm*), „Gyvenimo taisyklės“ (angl. *The Rules of Life*) ir „Pozi-

tyvaus mąstymo galia“ (angl. *The Power of Positive Thinking*). Visos jos buvo perskaitytos nuo pradžios ligi pabaigos. Pabrauktos pastraipos. Parašėse primarginta pastabų. Kiekviena žadėjo, kad būsiu laimingesnė, sveikesnė, jausiu didesnę pasitenkinimą... bet ar jos buvo veiksmingos?

Nė velnio!

Nors perskaičiau knygą „Galiu padaryti tave turtingą“ (angl. *I Can Make You Rich*), – ją parašė Paul’as McKenna, buvęs radijo laidų vedėjas, kuris vėliau tapo hipnotizuotoju ir iš tiesų labai praturtėjo dėl savo veiklos saviugdos srityje, – su pinigais man katastrofiškai nesisekė. Duokit man dešimt svarų, ir kol jūs įsikišite piniginę į kišenę, aš jau būsiu išleidusi dvidešimt.

Nors perskaičiau knygas „Vyrai kilę iš Marso, moterys – iš Veneros“ (angl. *Men Are from Mars, Women Are from Venus*) ir „Kodėl vyrai myli kales“ (angl. *Why Men Love Bitches*), aš vis dar buvau vieniša.

Nors „Bijok...“ (angl. *Feel the Fear*) paskatino mane pradėti karjerą, vėlesnė sėkmė nebuvo susijusi su knyga „Sėkmės principai“ (angl. *The Success Principles*) – tik nežabota baimė susimauti vertė mane dirbti liguistai daug.

Mano draugė Sara, padėdama susikrauti daiktus eilinį kartą kraustantis į kitą butą, pratrūko isteriškai juoktis pamačiusi, kad kiekviename kambaryje pilna kur nors užkištų saviugdų knygų. Po sofa, po lova, krūva prie drabužių spintos.

– Daugelis jų reikalingos darbui, – paaiškinau. Tam tikra prasme tai tiesa. Kartais apie jas rašydavau. Bet dažniausiai pirkdavau šias knygas dėl kitos priežasties: maniau, kad jos pakeis mano gyvenimą.

– Argi ne visose jose kalbama apie tą patį? – paklausė Sara. – Būk pozityvi. Išėik iš komforto zonos? Neįsikertu, kodėl reikia dviejų šimtų puslapių, jeigu viskas pasakyta viena pastraipa knygos nugarėlėje.

– Kartais reikia žinią kartoti, kad ją pamažu įsisąmonintum, – pasakiau aš.

Sara paėmė knygą, kuri gulėjo ant šaldytuvo šalia dviejų telefono įkroviklių ir krūvelės išsineštinių patiekalų su kariu menu.

– „Kaip atsikratyti nerimo ir pradėti gyventi“ (angl. *How to Stop Worrying and Start Living*), – perskaitė ji gerokai aprintos knygos pavadinimą.

– Ši visai nebloga! – pasakiau.

Ji nusijuokė.

– Ne, rimtai, nebloga, tai klasika, parašyta Didžiosios depresijos metu. Perskaičiau ją mažiausiai tris kartus.

– Tu skaitei ją tris kartus? – pasitiksino Sara.

– Taip!

– Ir manai, kad ji tau padėjo.

– Taip!

– Ir tu dėl nieko nebesijaudini?..

– Na...

Bet ji jau kvatojo susirietusi, su ašaromis akyse.

Norėjau paprieštarauti, bet negalėjau. Aš dėl visko jaudinausi labiau nei bet kuris mano pažįstamas.

Buvau niekam tikusi tos knygos reklama, kaip ir kitų knygų mano lentynoje – net ir tų, kurios buvo paslėptos po lova. Aš buvau įrodymas, kad jeigu saviugdos knygos iš tiesų padėtų, užtektų perskaityti vieną ir viskas susitvarkytų. O aš juk pirkdavau mažiausiai vieną per mėnesį – ir štai koks rezultatas: guliu pagiringa, depresuota, neurotiška, vieniša...

Tai kodėl aš skaičiau tas saviugdos knygas, jeigu jos nepadeda?

Tai panašu į šokoladinio torto valgymą arba senų „Draugų“ serijų žiūrėjimą: skaičiau saviugdos knygas, kad nusiraminičiau. Tos knygos patvirtindavo mano jaučiamą nesaugumą ir nerimą, bet gėdydavau si apie tai kalbėti. Mano asmeninę baimę jos paversdavo normalia žmogaus būties dalimi. Jas skaitydama jaučiausi ne tokia vieniša.

Be to, jos audrindavo vaizduotę. Kas vakarą rydavau jų pažadus apie greitą praturtėjimą ir įsivaizduodavau, koks būtų gyvenimas, jeigu būčiau labiau pasitikinti ir dalykiškesnė, jeigu nesijaudinčiau dėl nieko ir šokčiau iš lovos medituoti penktą valandą ryto... Tebuvo viena problema. Kas rytą nubusdavau (ne penktą rytą) ir grįždavau į normalų gyvenimą. Niekas nepasikeisdavo, nes nieko nedarydavau, ką knygos man patardavo daryti. Nerašydavau dienoraščio, nesugalvodavau jokių pasižadėjimų...

Knyga „Bijok, bet vis tiek daryk“ (angl. *Feel the Fear and Do It Anyway*) pakeitė mano gyvenimą, nes ėmiau veikti: jaučiau baimę ir mečiau darbą. Bet nuo to laiko nė karto neišlindau iš savo komforto zonos – man net iš lovos išsiropšti sunku.

Ir štai, sekmadienio pagirioms pamažu atsitraukiant, penktą kartą skaitydama „Bijok...“ šį tą sumaniau. Ir tas sumanymas turėtų ištraukti mane iš depresijos, pagirių kančių, padaryti mane laimingą ir klestinčią.

Neketinau tik skaityti saviugdos knygų, ketinau UŽSIIMTI saviugda.

Aš vykdysiu menkiausius vadinamųjų guru patarimus, kad sužinočiau, kas atsitiktų, jeigu iš tiesų laikyčiausi „7 sėkmės lydimų žmonių įpročių“ (angl. *7 Habits of Highly Effective People*). Iš tiesų pajusčiau „Šios akimirkos jėgą“ (angl. *The Power of Now*). Ar mano gyvenimas pasikeistų? Ar galėčiau tapti turtingesnė? Lieknesnė? Rasčiau meilę?

Man į galvą šovęs sumanymas buvo visiškai išbaigtas: viena knyga per mėnesį, viską atlieku pagal instrukcijas ir įsitikinu, ar mano gyvenimas keičiasi. Visa tai truks vienus metus – taigi iš viso dvylika knygų. Ir aš sistemingai susidorosiu su savo trūkumais, kiekvienam skirdama po knygą: pinigai, nerimas, mano svoris... Ir tada, baigiantis metams, aš būsiu... tobula!

– Gerai, bet tu iš tiesų turėsi tai daryti, – pasakė Šeila, kai po keleto dienų telefonu papasakojau jai savo sumanymą. – Negali vien skaityti knygų ir analizuoti savo jausmų ištisus metus. – Iš jos tono galėjau suprasti, kad tai tik dar viena puiki beprasmės savianalizės galimybė, kurią panaudosiu dar aršesneiavigailai nei įprastai.

– Aš iš tiesų tai darysiu! – sušukau. – Tai ir yra esmė.

– Kokiomis knygomis remsiesi? Ar turi planą?

Ir vėl kandi pastaba. Šeila žino, kad niekada neturiu plano.

– Ketinu pradėti nuo „Bijok, bet vis tiek daryk“, nes ji padarė didelį poveikį, paskui manau imtis knygos apie pinigus, o paskui nežinau. Saviugdosaulyje yra sakoma, kad tinkama knyga pati susiras tave, kai ateis laikas, – pasakiau aš.

Suprantama, atrodžiau kuoktelėjusi.

– Ar ketini remtis jau skaitytomis knygomis ar naujomis? – paklausė ji.

– Pamaišysiu, – atsakiau.

– Ar imsi ir pasimatymų knygą?

– Taip.

– Kurią?

– Dar nežinau.

– O kada?

– Šeila, aš nežinau! Kada nors vėliau. Iš pradžių noriu padirbėti su savimi, o paskui pagalvosiu ir apie vyrą.

Man nepatiko, kad pavartočiau frazę „padirbėsiu su savimi“.

– Tai ko tu konkrečiai norėtum pasiekti? – paklausė Šeila. Štai už ką ji gauna didelius pinigus. Kad pastebėtų bet kokio plano trūkumus.

– Nežinau. Tik norėčiau būti laimingesnė, labiau pasitikinti ir išbristi iš skolų. Norėčiau tapti sveikesnė ir mažiau girtauti...

– Tau nereikia knygų, kad mažiau gertum, – įsiterpė Šeila.

– Žinau, kad nereikia! – pratariau aš ir tyliai gurkštelėjau vyno.

– Gerai, bet tau iš tiesų reikės imtis veiksmų. Ne tik apie juos kalbėti.

– Taip, Šeila, suprantu. Aš visa tai darysiu.

Bet netgi blaivus Šeilos protas negalėjo manęs sustabdyti. Išjungiau telefoną, užsimerkiau ir įsivaizdavau, kokia tobula būsiu baigiantis metams.

Tobuloji Aš dėl nieko nesijaudins, nieko neatidėlios, visus darbus atliks lengvai. Ji rašys geriausiems laikraščiams ir žurnalams ir užkals nepadoriai daug pinigų – pakankamai, kad įsigytų kabes savo išsilaipiusiems dantims. Tobuloji Aš gyvens puikia-me bute su didžiuliais langais. Jos lentynos bus pilnos intelektualių knygų, o ji jas skaitys. Vakarus ji leis prašmatniose kompanijose, kur atrodys puošniai apsirengusi paprastais, bet brangiais drabužiais. Ir ji visada lankys sporto klubą. Ak, taip, dar šalia jos bus patrauklus vyras, vilkintis kašmyro megztinį. Tai jau savai-me suprantama.

Turbūt teko matyti tobulybę žurnaluose: pokalbiai su tobulais žmonėmis jų tobuluose namuose, jie vilki tobulus drabužius ir kalba apie savo tobulą gyvenimą? Aš ketinau tapti viena iš jų!

Dabar lapkritis, taigi pradėsiu sausyje. Nauji metai, nauja Aš. Jaučiausi ištikta malonaus šoko. Pagaliau. Tai *iš tiesų* pakeis mano gyvenimą.

Nė nenumaniau, kad mano kruopštus dvylikos mėnesių planas virs šešiolikos mėnesių amerikietiškais kalneliais, o visas mano gyvenimas apvirs aukštyn kojom.

Taip, saviugda pakeitė mano gyvenimą, bet ar jis pagerėjo?